

Dones enfadades

¡S'ha acabat la broma!

La venjança femenina ja no és competència exclusiva de les feministes. Respectabilíssimes senyores i dones fora de tota sospita comencen a estar tipes dels marits eternament cansats i avorrits o que les deixen per anar-se'n amb noies més joves. I han decidit de passar a l'acció.

A la Carme M., se li va acabar la paciència. No era la primera vegada que el marit li tornava a casa a les tres de la matinada amb l'excusa d'una reunió "molt important". De fet, les reunions molt importants havien començat un any després del casament. I ja en feia quatre. Al principi la Carme va pensar que el seu marit tenia reunions realment molt importants. I ara, quan ho recorda, s'avergonyeix d'haver arribat a sentir-se'n orgullosa. Durant els primers temps de casada, va provar de compensar les llargues i continuades absències del marit fent activitats. De tot tipus. Va començar estudiant anglès (sobretot perquè ell viatjava sovint a Anglaterra i ella no podia acompanyar-lo "perquè no entendries res i t'avorriries molt"). Després de l'anglès (quan va començar a saber-ne, ell havia canviat de feina: ara treballava per a una multinacional alemanya), va provar sort amb l'aeròbic (al matí) i la cuina macrobiòtica (a la tarda). A l'aeròbic i la cuina macrobiòtica van seguir un curset sobre animals domèstics i un altre sobre decoració, tot i que no n'està segura. N'ha fet tants que no recorda bé si era de decoració o de relacions públiques. Va ser mentre feia l'últim —el món de la ceràmica—, que va llegir en una revista que una tal Sarah Graham s'havia llevat un matí i, després de fer el cafè al marit i de desitjar-li el bon dia, havia agafat unes tisores de cuina i li havia tallat les mànigues de les 34 americanes que tenia a l'armari, després, havia distribuït entre els veïns la seva valuosa col·lecció d'ampolles de vi (entre les quals hi havia un Château Latour 1961). Segons la revista, Sarah Graham ho havia fet "per venjar-se del seu marit, que l'enganyava amb una rossa molt més jove que no pas ella". Aquella mateixa tarda, la Carme M. va donar-se de baixa del curset de ceràmica. A les vuit va telefonar al despatx del seu marit (que al matí ja li havia anunciat que no l'esperés a sopar) i

quan li van dir que no hi era i que ja no l'esperaven fins l'endemà, va penjar. Un quart d'hora més tard trucava a un advocat.

LA VENJANÇA ÉS UN PLAT QUE ES MENJA FRED

Per a moltes dones, però, la trucada a l'advocat ja no és l'única solució. O almenys, no és el primer pas que cal fer quan descobreixen que el marit té una vida paral·lela o que, simplement, s'ha tornat inaguantable. Primer cal venjar-se'n,

ja hi haurà temps d'aclarir la situació legal de la parella.

Venjar-se, doncs, sí, però ¿com? És per ajudar les dones a preparar la venjança més escaient per a cada cas que Olivia Goldsmith ha escrit una novel·la que recull les experiències venjatives d'unes quantes dones. Tot i que la novel·la, "per exigències del guió", està ambientada en les altes finances de Nova York, l'autora assegura que en el llibre hi ha testimonis de dones de classes socials diferents, i que el comú denominador de totes elles és que han estat abandonades pels marits per causa d'una dona més jove. "Fins no fa gaire, això només succeïa en els ambients més adinerats. Però últimament s'ha convertit en un càncer que afecta gairebé tots els estrats socials. A tot arreu hi ha una rosseta, bufona i espavilada, i un babau disposat a perdre el cap per ella". L'altre tret comú és el comportament d'aquests homes amb les primeres dones (el llibre es titula justament *El club de las primeras esposas* i acaba de ser publicat per Editorial Grijalbo): eternament cansats (per culpa de l'estrès); summament avorrits; sexualment desganats i intel·lectualment anul·lats ("és lògic -afirma la psicòloga Joan Lunn-, entre la feina i la rosseta bufona, que a més sol tenir carrera i ganes de fer vida social, arriben a casa que només serveixen per a mirar la televisió").

Per promoure el llançament del llibre als Estats Units, l'editorial Simon & Schuster va organitzar un concurs per tal d'escollir "el marit més brètol". Hi van participar més de dues-centes dones i els relats de les seves experiències matrimonials no són gaire diferents dels que apareixen en la novel·la d'Olivia Goldsmith, que confessa que ha escrit el llibre perquè "es parla molt de les amants, però ningú no parla de les primeres esposes i perquè volia denunciar això que en alguns ambients s'està convertint en motiu d'orgull i en símbol imprescindible de l'home que realment ha triomfat: el fet de deixar la dona per anar-se'n a viure amb una de més jove".

¿QUÈ FER?

A aquestes alçades, la separació és l'única solució. Però hi ha moltes maneres de separar-se.

Evidentment, la majoria d'aquestes dones no tenen cap ganes de fer-ho per mutu acord. El que volen és xuclar del marit "fins l'última gota de sang". Esprèmer-lo i, si és possible, arruïnar-lo.

No és fàcil. Molts d'ells, conscients que en qualsevol moment poden ser descoberts i que, per tant, es pot produir una demanda de divorci, es preparen amb molta antelació per a aquesta eventualitat: diner negre, comptes bancaris, societats i propietats a altres noms que no siguin els seus, són alguns dels estratagemes més corrents. L'habilitat d'alguns marits per a camuflar els seus béns és extraordinària. El cas més espectacular és el d'un dirigent d'una important indústria química que gairebé va fer plorar al jutge quan va explicar la "miserable" situació econòmica en què vivia i que li impedia, per tant, de passar l'assignació a l'esposa. Per això mateix recórrer a l'advocat, cal deixar-ho per al final, ja que els tribunals, encara que puguin donar la raó al demandant, mai no li donen la satisfacció d'una venjança com cal, en majúscules.

Si bé la majoria de psiquiatres sostenen que la venjança és un sentiment més propi dels mascles, els mètodes utilitzats per les protagonistes de la novel·la d'Olivia Goldsmith o per les participants en el concurs del "marit més brètol", semblen contradir-los: des de "bromes" pesadíssimes fins a intents d'assassinat, passant per seriosos ensurts a l'amant (vegeu requadre de la pàgina següent). "La qüestió -diu una d'elles- és fer-li la vida impossible, esgotar-lo físicament i psíquicament, fins a aconseguir que es recordi de tu la resta de la vida".

En aquest sentit, pel·lícules com *La guerra dels Rose* o *Atracció fatal*, o fins i tot *Instinto básico*, il·lustren bé aquesta nova manera de resoldre certs problemes familiars.

Però la millor venjança de totes, la que la majoria de dones abandonades assegura que és la que més els agradaria que patís el seu ex-marit, és que al cap d'un temps la rosseta bufona els deixés arraconats. I aquest desig no és motivat per la possibilitat que un cop trencada l'altra relació el marit torni a la llar conjugal. "És bàsicament la satisfacció personal de constatar que ni amb tu, ni amb cap més", assegura Joan Lunn.

És més, donat el cas, la majoria de dones creuen que no tindrien cap inconvenient a esdevenir amigues de la dona que els ha robat el marit, ja que a qui culpen realment del fet que la situació s'hagi produït no és pas a les rivals, sinó als marits.

... I VICEVERSA

¿Les dones acabaran assemblant-se als homes? ¿La qualificació i responsabilitat

El Club de las Primeras Esposas

Portada del llibre *El Club de las Primeras Esposas*.

ARXIU

laboral de cada u és un aspecte més determinant i que pesa més en la parella que no pas el sexe? Aquestes preguntes són les que es fan alguns sociòlegs a la vista del fenomen contrari.

Cada cop hi ha més parelles en les quals els rols han estat invertits: la dona és més gran que l'home; és ella qui té millor treball (generalment directiu o executiu); és ella, per tant, qui aporta més diners a casa, etcètera. A diferència dels homes que abandonen la dona per una de més jove, les dones que deixen el marit i se'n van a viure amb un home que té menys anys que no elles solen escollir joves sense estudis superiors, que fan feines esporàdiques çà i lla però que en general no tenen una professió fixa. "Es clar, diu Joan Lunn, que la majoria d'aquestes dones han tingut una experiència negativa i que en la nova relació volen assegurar-se un paper dominant, el que socialment pertoca al seu estatus professional i econòmic. En aquest sentit, sí que es podria dir que el cònjuge que té la millor professió, sigui home o dona, adquireix uns drets sobre l'altre". Per a aquestes dones, però, les raons són més senzilles: algunes asseguren que gràcies a un jove "potser no tan culte i sens dubte molt menys ric" han viscut als quaranta allò que els hauria tocat de viure als vint.

Dolors Terraza

Alguns consells pràctics

L I manual de la perfecta venjadora (o del perfecte venjador) encara s'ha d'escriure. L'experiència dels altres pot ser útil, tot i que, evidentment, cada casa és un món, i, per tant, la millor venjança és la feta a mida. Personal i intransferible.

☛ Amagueu el comandament a distància. Si acaba acostumant-se a aixecar-se cada cop que vol canviar de canal, feu malbé la televisió i digueu-li cada vespre que us han assegurat que l'endemà la vindran a arreglar.

☛ Quan surt de casa, truqueu a la policia; digueu que un exhibicionista es passeja pel barri i doneu la seva descripció.

☛ Si se'n va de viatge (millor si és un cap de setmana i acompanyat), anul·leu-li les targetes de crèdit (només cal trucar a les companyies, dir que les heu perdudes o que us les han robades i donar el número).

☛ No li planxeu les camises. I si ho feu, un cop ben planxades, feu-hi una taca d'oli, en un lloc ben visible. Potser no se n'adonarà fins que ja serà fora i ja no podrà canviar-se-la.

☛ La llei del silenci també dona bons resultats. Es tracta de no dir res durant dies (o setmanes, això ja depèn de cada cas).

☛ Si sabeu que té negocis il·legals, o senzillament no declarats, denuncieu-lo a Hisenda (n'hi ha prou amb una telefonada).

☛ Si s'estima el cotxe amb bogeria, qualsevol destrossa (des d'una senzilla ratllada fins a omplir-li el dipòsit amb alguna porqueria -es recomana sucre o sorra molt fina- el farà saltar de polleguera).

☛ Feu córrer que la seva amant té la sida (treball, veïns, amistats...)

☛ Arruïneu-lo. Com sigui: gasteu més del que podeu gastar, endeuteu-vos en nom seu a totes les botigues del barri. Una forma elegant és de telefonar al servei horari de Tòquio (o Sidney) i deixar el telèfon despenjat durant tot el dia (els 903 també fan molt mal a la factura).

☛ Si no li agraden els escàndols en públic, feu-li'n un cada dia. Es recomanen els ascensors i altres llocs sense escapatòria. I com més gent hi hagi, millor.

☛ Si el maltracteu físicament, proveu de no deixar senyals. Podria demandar-vos. Els mals han de ser sempre psíquics o, almenys, que no es notin.